

Çıplaklaştıkça...

Çıplaklığın her zaman şeffaflık olduğuna inanan biri olarak, kendimizi anlamamızın yolunun da, hep çıplaklıktan geçtiğine inandım. Ruhumuzu soymak istiyorsak, buna bedenimizden başlamamız gerektiğini savundum. Aynada kendimize çırılçıplak bakamıyorsak, kendimize karşı dürüst olmamızın da zor olduğuna inandım. “Kadın Bedeni Soyarsa” adlı romanımda, ‘bir kadın kendi kendine soyunabilir mi?’ sorusu ekseninde çıplaklığı ele almıştım. Bu romanı yazmadan önce sadece çıplakların girdiği plaj ve spa merkezlerinde bulunmuştum. Ancak hiç bir zaman, çırılçıplak on gün geçirmemişim; bu yıl Fransa’da Arnaoutchot Natüralistler Kampı’na gidene kadar...

Türkiye’de kadınlar kat kat örtülürken, giysileri yüzünden şiddete maruz kalırken, hatta uğradıkları taciz ve tecavüz bile kıyafetleri nedeniyle neredeyse onların suçu haline gelirken, çırılçıplak yaşamak... Çıplaklıkla, tutuculuğa direnmek...

Çıplaklığın doğal olduğu bir yerde yaşadıkça; cinsel açıklık içinde olanların, cinselliklerinin sorumluluğunu almayanların, cinsellikleri doğallıktan kopmuş sapkın beyinlerin çıplaklıkla cinselliği nasıl birbiriyle karıştırdığını daha net görebiliyor insan... Yaşayamadığı cinselliğini eşeklerle, kız ya da erkek çocuklarla, tacizle, tecavüzle yaşamayı kendine hak gören sapkınları korkutuyor çıplaklık, çünkü onlara kim ve ne olduklarını hatırlatıyor. Nasıl kontrolsüz, sapkın ve hastalıklı oldukları...

Yüzlerce kişiyle çırılçıplak yaşamak aslında gün be gün ne kadar az şeye ihtiyacımız olduğunu bir kez daha anlattı bana... Ve çıplaklaşınca herkesin birbirine çok daha özenli ve dikkatli davrandığını gösterdi... Etiketlerden yoksun, dayatılan güzellik tanımlarının dışında, sadece doğayla ve bedenle yaşamayı öğrenmek...

Hiç tanımadığımız insanlarla, dört beş kişi aynı anda, çırılçıplak kapısız mekanlarda duş almak... Sabah uyandığınız halinizle, elinizi yüzünüzü başkalarıyla ortak mekanlarda yıkamak ve hiç rahatsız olmamak... İnsanoğlu her şeye alışıyor tabii, ama doğal olana çok daha hızlı adapte oluyor...

Arnaoutchot, 45 hektarlık çam ormanlarıyla kaplı bir tatil köyü. İster oradaki ağaç evlerde, ister küçük villalarda, isterseniz de çadırınız veya karavanınızda kalabiliyorsunuz. Kilometrelerce uzanan tertemiz sahilinden, sürekli hırçın olan Atlantik okyanusuna giriyorsunuz. Tatil köyü gerçekten bir köy... Aradığınız her şey var; market, balıkçı, haftada bir gün kurulan açık pazar da dahil olmak üzere yok yok... Köyün tek kuralı var, o da çıplak olmak... Ancak tatil köyünde çıplak giremeyeceğiniz bir tek yer mevcut, o da gece on ikiden sonra açılan disko...

Günler çıplak geçince, akşamları hava serinlediğinde giyinen insanların kıyafet seçimindeki sadelik dikkat çekici oluyor. Bizdeki tatil köyleri gibi akşamları topuklu ayakkabılar, takıp takıştırmalar, her gece farklı kıyafetler çarpmıyor gözünüze... Belki de çıplaklaştıkça gerçekten sadeleşiyordur insan... Sakin sakin...

Bu arada sanmayın ki o tatil köyünde sadece marjinaler var. Tatil köyü tamamen aile odaklı... Babaanne, dede, anne, baba, çocuk, torun torba herkes bir arada... Zaten daha önce en az üç kez orada kalmadıysanız, tek başınıza orada kalmanız mümkün değil... Ayrıca daha önce hiç natüralist bir kampta kalmadıysanız, orada kalmak için sizi birilerinin önermesi gerekiyor...

Yani kapılarını çalan herkesi içeriye almıyorlar... Mini etek giyen kadından tahrik olanlar, çocuk yaşındaki kızlarla evliliğin tecavüz değil bir hak olduğunu düşünenlerin buraya geldiğini düşünsenize... Herkes çıplak ama kimse kimseyi taciz etmiyor, kimse kimseye tecavüz etmiyor!...

Etrafınızdaki çıplak insanları gördükçe bedeninizle ilgili algınızın nasıl değiştiğine de şahit oldum. Özellikle bir kadın olarak hayatınız boyunca bedeninizin nasıl olması ve nasıl gözükmesi konusunda sürekli yayılım ateşinde kaldıktan sonra orada bir anda şapşal bir ördek yavrusu gibi hissediyorsunuz kendinizi... Kadınlar bedenleriyle gayet barışıklar... Tombulu, zayıf, iri memelisi, küçük memelisi, göbeği sarkmış, obezi, melezi, beyazı, siyahı herkes hayatından memnun... Kimse kimsenin bedeni ile uğraşmadığı gibi, herkes kendi bedeninin içinde huzurlu... Dev dalgaların köpükleri içinde patlayan kahkahaları duydukça çocuklaşıyorsunuz... Saflaşıyorsunuz... Utanılacak beden duygusunun aslında size zorla dayatıldığını bir kez daha tüm iliklerinize kadar hissediyorsunuz. Çıplaklık gerçekten tehlikeli, çünkü sizin siz olmanızda rolü büyük... Algınız yalınlaştıkça... Size zorla dayatılan olmalı'lardan arındıkça... Çıplaklaştıkça...

Çıplaklık silahlardan daha tehlikeli, çünkü sizin bütün etiketlerinizi elinizden alıveriyor. Öylece kalakalıyorsunuz, herkesle eşitlenmiş... Maskeleriniz, tanımlarınız, rolleriniz; hepsi yok oluyor... Çıplaklaştıkça kim olduğunuz ortaya çıkıyor... Çıplaklaştıkça sapkınlıklarınızı saklayacağınız bez parçalarına sığınamıyorsunuz... Sizi ve ahlaksızlıklarınızı örten...

Cinselliğin ve çıplaklığın aynı şey olmadığını bile ayırdında olamayanlar, tabii ki en doğal halimiz olan çıplaklıktan korkuyorlar... Doğallık aynı zamanda açık olmayı da beraberinde getiriyor. Açık oldukça, kırılmanlıklarımızı kabullendikçe, korkularından da arınıyor insan... O nedenle de korkutarak yönetmeye alışmışlar istemezler korkusuz olanları...